

Obsah

Světlo, život versus tma a stres.	2
Vánoce	4
Boží království a jeho spravedlnost v Česku.	7
Tajemství židovského génia	8
Má opravdu obrovskou moc	10
Krise Izraele	11
Izrael: nezastihuje nám někdy Krista a evangelium?	14
Te są moje święta	17
Z pieśnią na ustach	18
Představujeme místní společenství KS-SCh v Oldřichovicích.	19
Idea - aktuality ze světa	20
Blahopřání do Nového roku	21
Aktuality z ČEA	22
Aktuality z KS-SCh	22
List do Dzieciątka Jezus.	23

Světlo, život versus tma a stres. Jaké budou naše letošní Vánoce?

Vážení čtenáři,

obrovskou rychlostí se přiblížily vánoční svátky, donedávna pro mnohé symbol pokoje, radosti, pohody, dnes však symbol shonu, mega nákupů, nervozity, unavenosti, roztěkanosti atd.

Čím to je, že se tak krásné svátky změnilo pro některé na zatěžující období, které se snaží vytěsnit ze svého života tím, že nejen ignorují pravé poselství vánočních svátků, ale ignorují například i nakupování dárků, tradiční zvyklosti, jako oslava u štědrovečerního stolu atd. Čím to je? Na tuto otázku se jen stěží dá odpovědět pár větami. Chtěl bych si však všimnout jedné věci, kterou je skutečnost, že tento proces začal jak u jednotlivců tak i u společnosti již tehdy, když pravé poselství Vánoc tj. soustředění se na Spasitele, zachránce světa Ježíše Krista a připomínání si jeho narození v Betlémě **zastínilo formy, zvyklosti, tradice, aktivity blízce spjaté s oslavou jeho narození tak, že Ježíše Krista** z oslav Vánoc vytěsnily na okraj nebo v některých případech úplně. Ano, je tady ještě určitý prvek setrvačnosti, který způsobuje, že se pohybujeme zdánlivě správným směrem, avšak náš vnitřní duchovní život pomaličku ztrácí na kvalitě a Ježíš Kristus už dávno nemusí být ve středu života nás jednotlivců, rodiny, sboru či společnosti.

Pak se nedivme, že v naší společnosti se tvář svátků a kvalita jejich prožívání

tak rychle a intenzivně mění, vždyť Kristus už v nich dávno není. To, co zbylo, jsou často jen obsahově prázdné tradice, které ve spojení s dobou, ve které žijeme a která nám říká, že musíme být nejlepší, musíme mít nejvíce, musí to být nejkvalitnější, nejkrásnější, největší, musíme to mít první nebo alespoň co nejdříve, nás ženou do slepé ulice, která se jmenuje beznaděj, osamělost, temnota a stres.

Nechci se tady obecně rozepisovat o společnosti v naší zemi, protože to stejné nebezpečí, ty stejné imperativy dnešní doby ženou mě, mou rodinu, křesťany kolem mne, naše sbory, naše společenství i církev do slepé uličky beznaděje, osamělosti, spěchu a stresu.

Ano, je zde ono reálné nebezpečí, pokud si nedáme pozor na to, aby Ježíš Kristus nepřestal být centrem našeho života, naší služby. Pak naše aktivity, ať už sebevíc zbožné a krásné, ale bez Krista, nás dovedou na pokraj vyhoření.

Můžeme mít krásné pěvecké sbory, kvalitní dechové orchestry a spoustu mládežnických hudebních skupin. Můžeme mít nespočet aktivit od nedělní besídky, přes konfirmandy, dorost, mládež, biblické hodiny, zkoušky hudebních těles, až po nejrůznější plánování a setkávání. Můžeme mít nespočet celocírkevních, seniorátních a sborových aktivit. A my je chceme, chceme jich hodně a kvalitní, chceme, aby se jich účastnilo mnoho lidí a aby lidé ve sborech byli angažováni. Ne, nechci, abyste si to vyložili špatně. Pokud totiž oslava a poznání Krista je středem našeho konání, rozhodování, plánování, setkávání, pak všechny výše zmíněné aktivity jsou ku prospěchu. Pokud jsme ale Krista někde ztratili nebo svým cho-

váním, jednáním a organizováním napomáháme k tomu, že ho ztrácejí jiní, pak běda nám!

Jedním z rozpoznávacích znaků toho, že jsme Krista ztratili, je fakt, že aktivity, které byly kdysi prostředkem vyjádření lásky a vztahu ke Kristu, se přeměňují na cíle našeho duchovního života. A to už jsme na míle vzdálení tomu, co se líbí Kristu. Další věcí je, že bez Krista všechny ty aktivity, byť i krásné a potřebné, se s časem stávají břemenem a zátěží a to přece také nechceme.

Bez Krista naše aktivity vedou na „scestí“, do slepé uličky, na konci které nás čeká rozčarování, zklamání, beznaděj, samota, temnota. Ztratili jsme Krista, tedy všechno, pro co mělo smysl žít, pro co mělo smysl se lopotit a „dřít“. Ztratili jsme přitom často členy naší rodiny, sílu je milovat (umíme sloužit, leč neumíme a nechceme milovat svého partnera), zbývá tichá domácnost, pláč, rozvod. Ztratili jsme často přátele a lidi, které nám Kristus dával do cesty, abychom jim svědčili, ztratili jsme způsoby služby a situace, které jsme mohli a měli využít atd.

Není to škoda? Není škoda toho času, který jsme strávili na zkouškách, při úplně biblického pozdravu, při evangelizační nebo humanitární aktivitě, na různých jednáních a plánováních, pokud to bylo bez Krista?

Ano, je to škoda. Je to věčná škoda, proto přemýšlejme o těchto věcech. Pře-

mýšlejme, jak je to s námi, s naší službou, s motivy v naší službě. Nezapomeňme přitom na zákon setrvačnosti, který nám může nalhávat, že všechno je v pořádku.

Udělejme o těchto Vánocích skutečně pořádek v našich životech. Chtějme obnovit ze všeho nejvíce náš vztah s naším Otcem. Ježíš Kristus nechce, abychom tyto Vánoce prožili v duchovní temnotě, ale chce, aby nám zazářilo světlo. Chce, abychom jako křesťané žili, a ne

živořili. Chce, abychom se krmili jeho Slovem a jeho přítomností, a ne službami a aktivitami, spěchem a shonem. Udělejme si čas na Pána Boha. Ježíš si dopřál ten „luxus.“ Chodil na pustá místa, aby byl se svým Otcem. Stejně tak i my si dopřejme ten „luxus“ a budme se svým Otcem v kontaktu.

*„Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy. **Ríkáme-li, že s ním máme společenství, a přitom chodíme ve tmě, lžeme a nečiníme pravdu. Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu. Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.**“ (1. Jan 1,5b – 9)*

Daniel Chlebek

Vánoce

„Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil.“ Mat. 20,28.

Již dva tisíce let lidi provokuje otázka, proč se Boží Syn narodil ve špinavém a zapáchajícím chlévě. Vždyť Bůh to mohl zařídit jinak, třeba tak, aby se narodil v královském paláci. Proč to nezařídil?

Vyprávěla mi jedna sestra svůj zážitek z pracoviště. Na její pracoviště přišel nový nadřízený. Počítačová technika selhávala vinou firmy. Přes veškeré úsilí a mnohé hodiny práce, nemohla dovést dílo ke zdárnému konci. Její nadřízený, místo aby zařídil opravu techniky, řval po ní jako zběsilý. Pak se posadil za stůl a nařídil jí: Zde je láhev s vodou a kelímek, nalijte mi! Přesto, že byl mnohem mladší než ona, dal jí arogantním a panovačným způsobem najevo, že on je zde absolutním pánem, kterému musí sloužit.

Tak jedná v roce 2007 mladý vzdělaný muž. Žádná úcta k ženě. Žel, nic nového pod sluncem!

Člověk ve své pýše chce vládnout, rozkazovat, poroučet, dávat druhým najevo, že ve své funkci, ve svém postavení je mnohem víc než oni. Žel, týká se to nejen lidí ze světa, platí to i o některých křesťanech. Matka dvou učedníků přišla za Ježíšem se žádostí, aby ustanovil, že její dva synové budou mít nejvyšší postavení mezi učedníky v jeho království – jeden po jeho pravici a druhý po jeho levici. Toužili po vysokém postavení, chtěli vládnout, rozkazovat a být velkými. Tehdy Ježíš řekl šokující slova: „Syn člověka

nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil.“

Je to pro nás vskutku nepochopitelné: Stvořitel a vládce vesmíru, kterého poslouchají všechny galaxie, kterému jsou podřízeni všichni tvorové, se dobrovolně ponizuje až na úroveň žebráka v chlévě, aby sloužil pyšnému a nadutému člověku, který ve své pýše zapomíná, že je ve skutečnosti jen troškou prachu.

Vánoce jsou tedy úžasnou **lekcí sebeponížení**, kterou nám pyšným lidem dává Boží Syn. Proto se nenarodil v paláci, ale ve chlévě. *„Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověk se ponižil...“* Fp. 2,6-8.

Proč se tak hluboce ponižil? Proto, že bez jeho radikálního ponížení by pro nás pyšné lidi nebylo záchranu. Čekalo by nás pro naše ignorování Boha věčné zoufalství v propasti beznaděje. Jen ve svém naprostém ponížení mohl připravit pro nás záchranu. Vzal na sebe dobrovolně veškerou naši duchovní a mravní špinu – špinu naší pýchy, sobectví, svévolného jednání, chamtivosti, špinu myšlenek, zlých slov i sobeckých rozhodnutí. Byl ochoten to vše nejen na sebe dobrovolně vzít, ale také vytrpět trest, kterýž jsme si za tyto hříchy zasloužili. Byl ochoten vzít na sebe naše zlo i spravedlivý trest, protože nás miluje nepochopitelnou láskou. Nedovedeme pochopit, proč mu na nás zkažených lidech tak záleží. Nedovedeme pochopit, proč byl ochoten pro nás hříšníky jít cestou nejhlubšího ponížení. Jeho prohlášení, že *Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil*, je pro nás pyšné lidi, kteří chtějí vládnout, ne-

pochopitelné. Ta cesta služby začala jeho totálním ponižením do špinavého a zápachajícího chléva. Tam začíná jeho sebeobětování pro nás. Tam začíná jeho pokorná služba nám pyšným lidem.

Tento pravý obsah vánoc mnohým lidem zcela uniká. Poslechněme si, v čem vidí smysl vánoc současní tvůrci vánočních reklam: *VÁNOCE: Tisíce vánočních dárků skladem. Parfémy, hodinky, šperky, kosmetika. Vánoce: Sháníte zajímavý netradiční dárek? Darujte zážitek od Firmy na zážitky. Vánoce v Exotice: Vietnam, Thajsko, Egypt, Emiráty, Karibik, Afrika, Golfové balíčky. Vánoce: Zimní sporty v Tyrolsku. Veškeré informace pro Vaši zimní dovolenou. Stavby sněhu, hotely atd. Vánoce: Co třeba osobní přenosná sauna?*

Pro mnohé lidi jsou vánoce svátky dárků, rodinné pohody, odpočinku od shonu a napětí, dobrého jídla a pití a potřebné relaxace. Někteří k tomu připojí ještě zpívání koled a možná i návštěvu kostela, aby se vytvořila správná vánoční idyla. To všechno může být velmi příjemné a může působit velmi svátečně. S pravým obsahem vánoc to však nemá nic společného.

Co je tedy pravým obsahem vánoc? Je to **Ježíšův příchod do našeho života**. Ježíšův příchod do našeho myšlení, do našeho rozhodování, do našich životních plánů, do našeho osobního vnitřního bytí. On přichází proto, aby člověku sloužil, aby ho osvobodil od zla, které ho zotročuje v jeho nitru.

Vánoce jsou tedy stálým svědectvím o jeho úžasném zájmu o nás, o jeho nepochopitelné lásce k nám. „*Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.*“ Luk. 19,10.

Ježíš chce vstoupit do našeho nitra, chce bydlet v nás a s námi, protože bez něho zůstane náš lidský život zotročený zlem, duchovně prázdný, smutný a beznadějný. On přichází proto, aby nám dal to, co nám nikdo jiný dát nemůže: vnitřní osvobození, pravý smysl a cíl života, radost, pokoj a jistotu, kterou člověku nemůže vzít ani smrt. Jeho příchod k nám je zcela mimořádný. Přichází, aby sloužil nám lidem, které stvořil, a kteří jsme ho totálně zklamali. Přichází, aby sloužil všem, i těm, kteří se dostali až na dno lidského ponižení, bídy, beznaděje a zoufalství.

V čem chce tedy Ježíš sloužit člověku? Ve čtyřech oblastech.

1. Jako Služebník proměňuje nitro člověka. Co má vlastně člověk ve svém nitru, že je schopen druhé ponižovat, nenávidět, ba i zabít? Pán Ježíš nám odhaluje obsah lidského nitra. „*Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost.*“ Marek 7,21.

Odstranit toto duchovní a mravní svinstvo z nitra člověka nedovede nikdo z lidí, a to ani z vlastního nitra, ani z nitra druhého člověka. Dovede to jen Ježíš, když mu člověk dovolí do svého nitra vstoupit a ujmout se vlády. Jen On dovede toto zlo přemáhat, odstraňovat a naplňovat nitro člověka novým obsahem. Je to tak velká proměna, že ji Ježíš nazývá novým narozením. Změna je tak velká, že nitro člověka, které je podobné zápachajícímu a špinavému chlévu, se pod Ježíšovou správou stane „chrámem“, ve kterém je dobro, láska a harmonie. Je to

podobné jako v Betlémě: Z toho špinavého chléva je dnes malá svatyně. To se stane i s člověkem. Pak platí slova, která napsal apoštol Pavel: „Vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá.“ 1.Kor. 6,19.

2. Jako Služebník snímá z člověka břemeno vin. Svědomí člověka signalizuje každému, že jeho sobecké myšlení, pyšné vyjadřování a zlé činy jsou příčinou mnohých problémů a rozbitých vztahů s Bohem i s lidmi. Člověk cítí, že jeho viny visí na něm jako těžké neviditelné břemeno. Snaží se umlčet hlas svědomí, které ho obviňuje. Mnozí se pokoušejí umlčet v sobě nepříjemný hlas svědomí alkoholem. Nějakou dobu se to může dařit, pak svědomí znovu propukne v ještě větší síle a nedá člověku ani spát. Prožíval to i David. Vyznal to v Žalmu 32. *„Mlčel jsem a moje kosti chřadly, celé dny jsem pronaríkal. Ve dne v noci na mně těžce ležela tvá ruka, vysychal mně morek jako v letním žáru.“*

Ježíš chce přivést člověka k tomu, aby se rozhodl vyznat své viny, složit ten nesnesitelný balvan provinění před Ním a pak přijmout odpuštění.

Když to člověk učiní, prožije zázrak podobný jaký prožil David: *„Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti. A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj.“* Je to úžasná úleva, když z duše člověka spadne balvan vin a člověk se smí radovat z odpuštění a ospravedlnění.

3. Jako Služebník učí člověka novému životnímu stylu, novému způsobu

života. Proto nás volá: *„Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce.“* Naučit se tichosti a pokoře je pro nás pyšné lidi nesmírně důležitý, ale současně i velmi těžký a náročný úkol. Je to však jediná cesta k novému životu, jediná cesta k novým vztahům. Naučit se tichosti, znamená naučit se ovládat svůj jazyk a umět s úctou naslouchat druhým. Naučit se pokoře znamená s ochotným srdcem se podřizovat Kristu jako Pánu a každého bližního mít za důstojnějšího než sebe. To je úkol nadmíru těžký. Ježíš nás tomu učí vlastním příkladem.

4. Jako Služebník nás osvobozuje od strachu ze smrti. Člověk si uvědomuje, že smrt proměňuje i nejkrásnější lidské tělo v hromádku zapáchající hmoty a pak v obyčejný prach. Člověk si je vědom, že smrtí těla odchází z tohoto světa. Je to pro člověka velmi depimující a skličující. Mnozí lidé se smrti děsí a někteří nechtějí slovo smrt ani slyšet. Není se čemu divit.

Když se však člověk setká s Ježíšem a dozví se, že Ježíš je jediným opravdovým vítězem nad smrtí, který nabízí člověku věčný život ve svém království lásky, pokoje a radosti, tak svitne pro člověka nová naděje. Když se pak člověk rozhodne spojit svůj život s Ježíšem, důvěřovat mu a spoléhat cele na jeho zaslíbení, prožije zázrak osvobození od strachu, a jeho duši naplní blažená jistota nádherné budoucnosti v království Ježíše Krista.

Ježíš přichází sloužit každému. Člověk se však musí rozhodnout, zda jeho službu přijme nebo odmítne.

Na závěr uvedu slova známého umělce Radovana Lukavského, který řekl: „Opět bych nejdřív připomněl Zahradníčkovo: Toho se nikdy nedočkáte, že by Bůh porušil své slovo dané člověku a nějakým zásahem narušil jeho svobodnou vůli. A to ani v hodině smrti. Mluvili jsme i o tom, že ještě na samém prahu věčnosti dává Bůh každému stejnou šanci - je to jako ruka podaná ke smíření - ale každý se pro ni musí svobodně rozhodnout. A kdo i v této chvíli zůstává zatvrzelý a z nezlomné pýchy nabízenou Boží milost odmítne - ten není zatracen Bohem! Ten se sám zatracuje! Nemůže spochynout v Boží náručí, kdo si ji oškliví. Nemůže žít ve věčném světle, kdo sám volí věčnou tmu, nemůže být nikdo spasen - proti své vůli.“

Ano, Bůh dává každému stejnou šanci - je to jako ruka podaná ke smíření - ale každý se pro ni musí svobodně rozhodnout.

Letošní vánoce nám znovu připomínají Ježíše, který se ke všem lidem sklání a nabízí své služby. Chce sejmout z člověka břemeno vín, chce proměnit nitro člověka na svatyni lásky, pokoje a radosti, chce člověka naučit novému způsobu života a chce člověka osvobodit od strachu ze smrti. Chce dát člověku nový život zde na zemi i trvalé místo ve svém království věčné blaženosti.

Pán Ježíš je připraven sloužit dnes i tobě, milý čtenáři, jdi k Němu, řekni mu v modlitbě své rozhodnutí a dovol mu, aby i tvé nitro proměnil na svatý Boží chrám.

Stanislav Kaczmarczyk

Boží království a jeho spravedlnost v Česku

Nedávno se v médiích objevily zajímavé údaje ohledně obyvatelstva v České republice. Dle jedné studie necelá čtvrtina obyvatelstva podniká. Patříme k absolutní špičce v Evropě. Toto konstatování se na první pohled zdá velmi pozitivní. Zkusme ho ale spojit s další čerstvou statistikou, která uvádí, že nám patří také nechvalné prvenství v počtu krádeží v obchodech a supermarketech. Odhaduje se, že ročně ukrademe zboží za přibližně 1.000.000.000 Kč (slovy jednu miliardu korun českých). Víkendové trávení času v nákupních centrech se pro Čechy v poslední době stává velmi atraktivní. Určitě tím ale nemůžeme ospravedlnovat vysoký počet krádeží a říkat, že je to jen boční produkt konzumu, který je často nazýván novodobým náboženstvím současně tzv. západní civilizace.

Jak s obrovským zlozvykem zlodějiny souvisí první údaj ohledně necelé čtvrtiny obyvatelstva zapojené do podnikání? Jen pro srovnání např. v Německu podniká necelých pět procent obyvatelstva. Není na tom něco podezřelého? Méně než pět procent v Německu versus necelých pětadvacet v Česku? Ano, můžeme argumentovat, že německá ekonomika již prošla obdobím růstu malých společností, vytříbením trhu a dnes již tam funguje „standardní“ tržní ekonomika. Zůstalo tam relativně málo jen těch nejlepších a největších korporací, a proto také relativně málo vlastníků - podnikatelů.

Oprávněně se ale musíme obávat, že vysoký počet „podnikatelů“ a „živnostníků“ u nás má i jiné pozadí. Je to výhodné. Je to finančně výhodné. Není to sice legální, ale je to výhodné. Proto krádeže i na daních. Neslyšeli jste nikdy o koupení něčeho pro domácnost „levněji přes firmu“? Anebo „bez stvrzenky to bude levnější“? A to nebudou nezanedbatelné důvody pro určitou část z té čtvrtiny podnikajícího obyvatelstva. Vždyť tento standard chování je ve společnosti běžný na všech úrovních. Otázkou zůstává, jak velký podíl podnikatelů tvoří tato skupina? A druhá statistika i obecné povědomí nás nenechává v iluzích, že se jedná o zanedbatelné množství.

Všichni od dětství známe velmi dobře 33. verš z 6. kapitoly Matoušova evangelia: *Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a toto vše vám bude přidáno.* Určitě spravedlnost zmiňována ve verši má široký význam, ale nemůžeme vynechat i jednu velmi konkrétní podobu této spravedlnosti spojené s Božím královstvím, která se týká vztahu k materiálním záležitostem. Obzvláště vyskytuje-li se tento verš v úseku, který zřetelně mluví o starostech o hmotné statky. V prvním dopise ke Korintským 6:9 začíná výčet vlastností „nespravedlivých“ lidí, kteří nebudou mít účast v Božím království. Patří mezi ně i zloději: *ani zloději, ... nebudou mít účast v Božím království* (10. verš). Ježíšova odpověď ohledně daní byla jednoznačná: *Dejte tedy to, co je císařovo, císaři, a co je Božího, Bohu* (Mat. 22:21). Pavel Římanům píše: *Dávejte tedy každému, co jste povinni: komu daň, tomu daň, komu clo, tomu clo, komu bázeň, tomu bázeň, komu*

čest, tomu čest. Nikomu nedlužte nic ... (Řím. 13:7-8).

Jaká je „spravedlnost Božího království“ v Česku? Nemyslíme teď hříchem zkažený svět, ale praktické jednání věřících křesťanů. Není Boží království pouze na našich rtech a v každodenní praxi se odvoláváme na „spravedlnost“ toho zlého světa? Pamatujme, Boží slovo jasně říká: *Vždyť Boží království není pokrm a nápoj, ale spravedlnost, pokoj a radost v Duchu Svatém* (Řím. 14:17).

Jan Rucki

Tajemství židovského génia

Ve vlivném americkém časopise *Commentary* vyšel letos v dubnu článek *Jewish Genius*. Autor Charles Murray se zamýšlí, jak je možné, že Židé, jejichž počet dosahuje pouhých dvou desetin jednoho procenta světové populace, hrají mnohonásobně významnější roli ve vědách, umění, ekonomii, politickém životě atd.

Poukazuje na to, že zatímco v období raného středověku hráli Židé významnou roli v rozvoji věd (historikové vědy napočítali mezi známými vědci mezi lety 1150-1300 asi 15% vědců židovského původu), následně s narůstajícími projevy antisemitismu v Evropě byli vytlačováni na okraj společnosti a jejich význam pro vědu poklesl. Obrat nastal až v novověku společně s občanskou emancipací židovské menšiny. V porovnání početní síly většinové populace, v období 1870-1950 židovský přínos v literatuře byl čtyřikrát

větší, v hudbě a výtvarných umění větší pětkrát, v chemii šestkrát, v biologii osmkrát, ve fyzice devětkrát, v matematice dvanáctkrát a filozofii čtrnáctkrát. V druhé polovině 20. století získali 29 procent všech Nobelových cen v literatuře, chemii, fyzice a medicíně. Takovýto nepoměr vyvolává pochopitelné otázku, odkud se vzalo tolik talentu?

Existuje spousta teorií, které se snaží dát odpověď na uvedenou otázku. Někteří poukazují na to, že v době útlačů a pogromů přežili jen ti nejchytřejší. Jiní poukazují na to, že děti vzdělanců, vzájemně se ženící a vdávající, odevzdávaly následujícím generacím skvělou genetickou výbavu, a ještě lepší byly časté varianty,

když si potomek vědce, vybaveného schopnostmi abstraktního myšlení, vzal partnera z rodiny obchodníka, který uspěl zásluhou své praktické inteligence. Ještě jiní zdůrazňují vliv palestinského mudrce Jošuy ben Gamla, který v roce 64 po Kr. zavedl unikát ve světě, totiž všeobecnou gramotnost pro veškeré mužské pokolení židovské víry. Zbožný Žid nejen talmud četl, ale musel se snažit interpretovat jeho nezřídka obtížný text, a tak rozvíjel svou inteligenci. Murray dokonce vyslovuje odvážnou hypotézu, že ti ze Židů, kteří nebyli schopni naučit se číst a interpretovat Starý zákon a talmud, postupně společenství synagogy opouštěli. Vyvozuje to z prudkého početního poklesu židovského obyvatelstva v prv-

ních staletích našeho letopočtu. Židé byli mimoto nuceni pracovat v oborech jako je obchod a finančnictví, kde své vzdělání a inteligenci znamenitě využívali, na rozdíl od většiny obyvatelstva jiných národů, pracujícího v zemědělství. Zatímco na počátku prvního století pracovalo v zemědělství 80-90% Židů, kolem roku 1000 už to bylo jen asi 10-20%. Jsou i badatelé, kteří se domnívají, že tajemství židovského génia leží ještě hlouběji v minulosti – poukazují na to, že do ba-

bylonského zajetí byly odvečeny elity židovského národa (srov. 2 Kr 24, 10), zatímco v zemi zůstali jen chudí a méně talentovaní, kteří se smísili s jinými národy. Židovský národ pak po ná-

vratu ze zajetí tvořili již jen potomci předexilních elit.

Každá z výše uvedených hypotéz má možná v něčem pravdu, každá má ale i své slabé stránky a nemůže sloužit jako jednoznačné a uspokojivé vysvětlení. A tak Charles Murray končí svůj příspěvek s „unikátně skromnou a naštěstí nevyvratitelnou hypotézou“, že Židé jsou Boží vyvolený národ.

(Celý Murrayův text je k dispozici v angličtině na Internetu zde:

<https://www.commentarymagazine.com/viewarticle.cfm/Jewish-Genius-10855?page=all>)

Daniel Spratek

Má opravdu obrovskou moc...

Věříte tomu, že Bůh má tu moc naplnovat naše touhy a přání, že má moc učinit věci, o kterých jen tajně (někde ve skrytu duše) sníme...? Doufám, že ano. A jestli nevěříte, tak uvěřte, protože já jsem právě toto ve svém životě už nejednou prožil. Z Božích rukou jsem přijal ne jeden úžasný dar, prožil ne jeden projev Boží lásky a náklonnosti. O jeden takový zážitek, který trvá již několik let, bych se chtěl nyní podělit.

Už od mládí jsem měl rád zeměpis a dějepis. Lákalo mě poznávat cizí krajiny, jiné kultury. Byl jsem však také realista. V době mého dospívání jsem se dostal nejdál do tehdejšího Východního Německa (tzv. DDR) a věděl jsem, že dál se jen těžko dostanu. V mém tehdejší „posudku žáka“ totiž zněla jasná diagnóza: „nábožensky zatížen“. To byla jasně „červená“ pro mé choutky.

Když jsem však byl v maturitním ročníku, psal se rok 1989. Po vítězství „sametové revoluce“ svítila první jítřenka naděje, že to snad vyjde a já se budu moct zajet podívat do „exotičtějších“ končin světa.

V době mých studií na vysoké škole se mé představy poněkud zúžily a mým velkým snem se stala cesta na východ, do Izraele, do Svaté země, kterou kdysi před mnoha tisíci léty Hospodin zaslíbil svému vyvolenému lidu.

Tento sen jsem nosil v srdci mnoho let. S přibývajícimi povinnostmi jsem jej však na neurčito uspal. Pak však přišel rok 2004 a s ním i nečekaný dárek mých blízkých. Můj velký sen se začal naplňovat. Právě 22. září tohoto roku jsem poprvé vstoupil do Svaté země. Měl jsem možnost vidět na vlastní oči mnohá místa, která jsem doposud znal jen ze stránek Bible, různých knih o Izraeli a z vyprávění těch, kteří v této krajině byli přede mnou.

Abych byl upřímný – mnohé věci (i když jsem byl na ně předem upozorněn) byly pro mě v první chvíli zklamáním. Postrádal jsem v této zemi onu „plastickou autentičnost“ míst, jenž jsem si svým způsobem ve své hlavě od nepaměti „nějak“ představoval. Vadily mi všudypřítomné

kostely a chrámy, jenž byly postaveny na tzv. „svatých místech“, vadily mi davy lidí a mnoho dalších detailů. Přesto to však byl nezapomenutelný zážitek a já jsem z této země odjel s jasným předsevzetím, že se tam ještě jednou v životě vrátím. Ptáte se proč? Zřejmě jsem chtěl zpátky hlavně proto, abych mohl znovu nasát tu neopakovatelnou atmosféru této země, která mě naprosto uchvátila..., abych se znovu nechal prostoupit oním „třetím rozměrem poznání“ – jedinečnou „vůní“ a atmosférou krajiny vyvoleného národa. Měl jsem však i jinou touhu – nenechat si tento zážitek jen pro sebe, ale umožnit jej prožít také jiným.

I tento další sen se velmi záhy stal skutečností. Už za rok jsem totiž dostal

novou zajímavou nabídku. Jet nejen znovu, ale zprostředkovat tento jedinečný zážitek i dalším lidem, kteří možná celá léta snili svůj tajný sen navštívit Izrael.

Když jsem tento rok jel do Izraele potřetí (zde bych chtěl jen podotknout, že jsem nikdy nedoufal, že Izrael navštívím více než jedenkrát ve svém životě), přesvědčil jsem se, jak velmi může tato cesta ovlivnit životy lidí.

Když jsme měli poslední večer pobytu společné posezení v jídelně našeho hotelu, mnozí z těch, kteří na tomto setkání hovořili, svědčili o tom, jak velmi silně a hluboce na ně v této krajině působila předčítaná slova z Písma svatého. Byli takoví, kteří se, ovlivnění dojmy z tohoto zájezdu, rozhodli znovu obnovit svůj vztah s Bohem. A byli i jedinci, kteří se právě tam poprvé rozhodli odevzdat svůj život Ježíši Kristu...

Taková je tedy skutečnost. A pro mne je to navíc také jasná zpráva, že tato země má nejen svůj jedinečný a neopakovatelný ráz, charakter, ale i něco, čemu se už od pradávna říká „požehnaní“.

Je to požehnaná země – přesto, že se v novinách skoro denně objevují zprávy o napětí, nepokojích, nebo krveprolití. Izrael je prostě takový. Je to krajina protikladů a viditelných kontrastů a takovou zřejmě navždy zůstane. Především je to však ZASLÍBENÁ ZEMĚ. Na to bychom nikdy neměli zapomínat a ve svých modlitbách bychom měli dnes a denně pro tuto zem a vyvolený národ prosit o pokoj a požehnání od Hospodina.

Boleslav Firla

Krise Izraele

Římanům 11:25-32

Téma, které dlouhodobě zaměstnává přední stránky novin je otázka státu Izrael a Židů vůbec. Není týdne, aby se v Izraeli něco zásadního nedělo, co by se neobjevilo i v našich novinách. Když se zaměříme jen na naše území, tak i zde v historii vidíme mnoho zranění a těžkostí ve vztahu k Židům. Židé se na těšínském Slezsku objevili v polovině sedmnáctého století za panování Alžběty Lukrécie, která zajistila i značné náboženské svobody také pro protestanty. Ale nebylo snad doby, kdy by místní Židé nezakoušeli pronásledování a útlak. Ještě uprostřed dvacátého století zde kolovaly legendy např. o Židovkách, které chytaly děti a koupaly se v jejich krvi. Od roku 1930 do roku 1939 stála v Trinci soukromá synagoga a smutnou historií potvrzující nenávisť vůči Židům je fakt, že byla první synagoga, která byla v Československu po nástupu nacizmu vypálena.

V poslední době jsme občasně svědky opačného extrému. Někteří jakoby chtěli vynahradit Židům utrpení, kterého se jim dostalo. Dovolte citát anglického teologa Johna Stotta: „Je pochopitelné, že po skončení holocaustu Židé požadovali, aby křesťané mezi nimi ukončili své misijní aktivity. Mnoho křesťanů bylo zahabeno a opravdu své misijní působení ukončilo. Někteří dokonce tvrdí, že evangelizace Židů je projevem antisemitismu. Jsou i takoví křesťané, kteří se pokusili vyvinout teologické základy pro to, abychom nechali Židy v jejich židovství.“

Takoví křesťané nám připomínají, že Boží smlouva s Abrahámem je věčná smlouva, která je stále platná a proto Bůh spasí Židy skrze tuto smlouvu bez toho, aby museli uvěřit v Ježíše.“ (*John Stott, Romans: God's Good News for the World. Downers Grove: InterVarsity Press, 1994, pp. 304-305.*)

I na Slezsku se podobné názory objevily a dokonce jsou takoví, kteří šli ještě dále a jako nežidé se vracejí k slavení židovských svátků, svěcení soboty a dodržování dalších židovských zákonů a tradic. Vidíme, že mezi křesťany stále panuje mnoho nejasností a chaosu v otázce vztahu k Izraeli. V tomto článku se pokusíme vyjasnit alespoň některé z těchto otázek.

Abyste nespolehali na svou vlastní moudrost, chtěl bych, bratří, abyste věděli o tomto tajemství: Část Izraele propadla zatvrzení, avšak jen do té doby, pokud nevejde plný počet pohanů. Pak bude spasen všechen Izrael, jak je psáno: „Přijde ze Sióna vysvoboditel, odvrátí od Jákoba bezbožnost; to bude má smlouva s nimi, až sejmu jejich hříchy.“ Pokud jde o evangelium, stali se Božími nepřáteli, ale vám to přineslo prospěch; pokud jde o vyvolení, zůstávají Bohu milí pro své otce. Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelná. Jako vy jste kdysi Boha neposlouchali, nyní však jste došli slitování pro jejich neposlušnost, tak i oni nyní upadli v neposlušnost, aby také došli slitování, jakého se dostalo vám. (Římanům 11:25-32)

Text, který jsme zrovna přečetli, není vůbec jednoduchý a já bych se chtěl dotknout jen několika myšlenek z tohoto textu. Čteme zde, že Izrael je částečně

zatvrzelý. Jak se to projevilo? Projevilo se to tím, že většina Židů v novozákonní době odmítla Ježíše Krista jako Mesiáše. Ano i mezi Židy bylo spousta těch, kdo uvěřili, ale většina odmítla, byla zatvrzena. Stejně je tomu i dnes. Možná je to dokonce i horší, protože těch, kdo odevdali své životy Ježíši Kristu je mezi Židy možná ještě méně než v době apoštolů.

O tomto zatvrzelém Izraeli se tady dozvídáme mnoho věcí, ale já bych chtěl zmínit dvě důležité pravdy. Tou první pravdou je, že zatvrzelý Izrael je Božím nepřítelem. Tou druhou pravdou je, že zatvrzelý Izrael je Bohem milovaný. Znovu připomínám, že pokud mluvíme o zatvrzelém Izraeli, máme na mysli ty Židy, kteří se nesklonili před Ježíšem Kristem. A cílem toho zamýšlení je, abychom si uvědomili, že je nesmírně důležité obě tyto pravdy mít současně na mysli a nezapomínat na žádnou z nich.

1. pravda: Zatvrzelý Izrael je Božím nepřítelem.

Apoštol Pavel napsal o Židech, kteří se nesklonili před Ježíšem: „*Pokud jde o evangelium, stali se Božími nepřáteli.*“ (v. 28) Jak je to hrozivé slovo. Ti, kdo byli vyvoleným národem, se stali Božími nepřáteli. Samozřejmě tím nechceme říci, že pouze Židé bez Krista jsou Božími nepřáteli. Božím nepřítelem je každý, v jehož srdci nepanuje Ježíš Kristus. Protože pokud v lidském srdci nepanuje Ježíš Kristus, pak tam panuje ďábel a význam slova ďábel je „nepřítel“.

O několika veršů dále Pavel připomíná, že i my, kdo jsme Kristu uvěřili, jsme byli Božími nepřáteli. Říká: „*Vy jste kdysi Boha neposlouchali, nyní však jste došli*

slitování.“ (v. 30) Apoštol připomíná křesťanům z pohanů, že i oni žili v neposlušnosti, v nepřátelství, ve vzpouře proti Bohu. Avšak z Boží milosti mohli uvěřit.

Izrael = nepřítel Boží! – to je pro Izrael hrozivá zpráva a už sám Ježíš tuto zprávu svým posluchačům předával. Řekl jim podobenství o zlých vinařích, kteří chytili, zbili a zabilí syna majitele vinice.

Ježíš to podobenství uzavírá slovy: „*Proto vám pravím, že vám Boží království bude odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce. Kdo padne na ten kámen, roztrhne se, a na koho on padne, toho rozdrtí.*“ *Když slyšeli velekněží a farizeové tato podobenství, poznali, že mluví o nich.*“ (Mat 21:43-44) Ježíš tady vysvětluje,

že Království Boží a Boží přízeň budou od Izraele odňaty. Velekněží a farizeové to dobře pochopili. Poznali, že mluví o nich.

Izrael odmítl Ježíše a tím odmítl Boha. Stal se Božím nepřítelem. A to je něco hrozného.

2. pravda: Zatvrzelý Izrael je Bohem milovaný.

V minulosti v tomto bodě mnohé úvahy končily a i to je jeden z důvodů, proč v dobách křesťanství bujela nenávist k Židům. Ale apoštol Pavel, jako by to očekával, hned vyslovuje důležitou větu: „*Pokud jde o vyvolení, zůstávají Bohu milí pro své otce.*“ (v. 28) Jak je možné, že z jed-

né strany jsou Boží nepřátelé a z druhé strany jsou Bohu milí? Nemělo by nás to překvapovat. Vždyť ke stejnému postoji nás vyzývá sám Ježíš, když říká: „*Milujte své nepřátele. Dobře činite těm, kteří vás nenávidí.*“ (Luk 6:27)

Bůh stále miluje hříšníka a to znamená, že Bůh stále miluje i své nepřátele, včetně těch ze Židů. Je to nesmírně dobrá zpráva nejen pro Židy, ale i pro nás. Avšak vidíme zde i jistý rozdíl v motivaci k této lásce. Náš text říká, že mu jsou milí „*pro své otce*“. To znamená, že Bůh je připoután k Židům jinak než k ostatním nevěřícím lidem.

Dovolu krátké přirovnání, abychom vysvětlili, co to znamená. Představte si, že bychom měli třeba v

mládeži dva mladé lidi. Jeden by byl vychován ve víře, jeho rodiče by milovali Boha a sloužili ve sboru, stejně by to bylo s jeho prarodiči. Na druhé straně bych zde měl nového člověka, který uvěří a týden na to odejde a už ho nevidíme. Chtě nechtě asi budu mnohem více bojovat o toho, kterého už dlouho znám, jehož rodinu znám. Myslím si, že je to podobné tomu, co v našem textu píše apoštol Pavel. Říká, že Izrael zůstává Bohu milý *pro své otce*. Bůh miluje všechny lidi, ale prostě proto, že s Izraelci dlouhodobě pracoval a vyvolil je, prostě proto jsou mu bližší než ostatní. Proto jsou mu Izraelci milí na prvním místě, i když to nezna-

mená, že by je miloval více než Čechy, protože Bůh rozdíl nedělá. Miluje všechny hříšníky a nenávidí jejich hřích. Ano. On miluje zase jinak ty, kdo se Mu vydali a kdo jsou spaseni. Ale své nepřátelé miluje všechny stejně.

Shrňme nyní dvě pravdy: Zatvrzelý Izrael je Božím nepřitelem a zároveň je exkluzivně Bohem milován. Proč jsou obě tyto pravdy tak důležité? Mluvíme o tom proto, že stejně jak v minulosti i dnes lidem, a to i křesťanům, hrozí extremismus. Na jedné straně se může stát, že i v dnešní době mají lidé sklony k antisemitizmu nebo i rasizmu. Musíme si ale uvědomit, že Židé zdaleka nejsou jediní Boží nepřátelé a že Bůh rozhodně nechce, abychom je soudili, trestali nebo pomlouvali. Boží slovo říká, že soud patří Hospodinu: „*Nesudíme už tedy jeden druhého, ale raději posudte, jak jednat, abyste nekladli bratru do cesty kámen úrazu a nepůsobili pohoršení.*“ (Řím 14:13) Právě fakt, že mnozí křesťané v minulosti vzali soud do svých rukou, způsobilo, že se mnozí Židé vůči Kristu zatvrdili. Nedělejme stejnou chybu.

Druhým extrémem je fakt, že někteří lidé považují Židy za tak významné, že si myslí, že jim vůbec nemusíme zvěstovat evangelium, protože oni jsou Pánu Bohu tak blízko, že to nějak dopadne i bez nás. Ale to je hrozný omyl a hrozná tragédie. Není tomu tak. Pán Bůh si chce užít i nás, abychom Židy volali k pokání a k následování Ježíše Krista. A právě proto se modlíme za Izrael. Modlíme se za něj, protože dnešní Izrael je zatvrzelý Izrael, který odmítá Ježíše. Modlíme se, aby Pán Bůh daroval pokání a aby jak ateističtí, tak náboženští Židé našli v Kristu Mesia-

še. A musíme si uvědomit, že nemáme čas. Každý Žid, který umírá bez Ježíše, jde totiž do věčného zatracení. Bojujme tedy na kolenou o židovský národ, ale také o všechny národy světa, především o ten náš.

Pamatujme tedy, že zatvrzelý Izrael je Božím nepřitelem, ale je zároveň milován Bohem. Mějme oba tyto aspekty v dobré rovnováze a modleme se za spásu Izraele. Modleme se, až do té doby, kdy: „*Přijde ze Sióna vysvoboditel, odvrátí od Jákoba bezbožnost.*“ (v. 26) Ježíš totiž toužil zachránit hříšníka, proto za něj na dřevě kříže položil svůj život.

Michal Klus

Izrael: nezastiňuje nám někdy Krista a evangelium?

Máme být křesťanští sionisté?

V posledních dvou letech jsem měl možnost navštívit semináře organizované společenstvím „Olivovník“ (Drzewo Oliwne) v rámci Evangelizačního týdne v Dziegielowie. Vedl mě k tomu nejen všeobecný zájem o dění kolem Izraele, ale také současný trend mezi některými křesťany projevující se přejímáním a vnášením židovských prvků do křesťanství. Hlavním hostem letošního cyklu seminářů byla mesianistická Židovka, která působí v Izraeli jako cestovní průvodkyně. Účastníci se mohli dovědět mnoho zajímavých skutečností o historii a životě v současném Izraeli. Nejzajíma-

vější však bylo svědectví o tom, jak tato Židovka uvěřila v Ješuu (tj. Ježíše) jako v Mesiáše na základě studia starozákonních textů – a později i četby novozákonních knih. Přes kulturní bariéru, která dělí nás křesťany z pohan a Židy, jsem mohl pociťovat, že tato žena je mou sestrou v Kristu, jež „zbořil zeď, která rozděluje a působí svár.“ (Ef 2,14)

V minulém roce vedl semináře jeden host z Kalifornie. Tato setkání však měla poněkud odlišný ráz. Byla zde především rozebírána současná politická situace státu Izrael. Každý seminář začínal promítáním snímků z „bojových linií“. Slyšeli jsme o pohybu ozbrojených sil, o ostřelování ra-

ketami, o obětech na životech... tedy celkem vzrušující informace spolu s pokusem začlenit je do „eschatologického rámce“ Starého zákona. O Ježíši Kristu (či Ješuuvi, jak je zvykem jmenovat našeho Spasitele v takových shromážděních), však toho moc nezaznělo. Nejvíce mě však překvapila řečnickova výzva k posluchačům, aby byli „křesťanskými sionisty“. Mám sympatie k izraelskému národu, jsem si vědom hrozeb antisemitizmu a jeho následků, ale mám být křesťanským sionistou?

Spasení, nikoliv země

Je známo, že sionismus je mezinárodní politické hnutí, které podporuje návrat Židů do země Izrael (a v současné době usiluje o udržení tohoto teritoria). Jako

křesťanský sionismus bývá označována podpora křesťanů tomuto hnutí. Mají být tedy křesťané sionisty? Mají se politicky angažovat ve věcech sionizmu?

Jako věřící Nové smlouvy jsem se snažil najít odpověď v novozákonních textech. Často bývá citována 11 kapitola listu Římanům jako důkaz Boží věrnosti izraelskému lidu. Apoštol Pavel píše o tom, že Boží dary a povolání jsou neodvolatelná (v. 29). Z kontextu je celkem zřejmé, že Pavel zde mluví o Židech jako o příslušnících židovského národa (a nikoli o duchovních „Židech“, tedy o církvi, jak se to někteří snaží interpretovat). Všimněme si však, o jakém zaslíbení pro

židovský národ mluví zmiňovaný text? Je to zaslíbení týkající se země? Nikoliv. Je to zaslíbení budoucího spasení: „Pak bude spasen všechen Izrael, jak je psáno: Přejde ze Sióna vysvoboditel, odvrátí od Jáкова bezbožnost.“ (v. 25).

Novozákonní texty svorně mlčí na téma země. Dokonce i v listu Židům najdeme zmínky o zemi. Středem je Kristus, který je „hoden větší slávy než Mojžíš“ (Žd 3,3), dále čteme zde o změně zákona (7,12) a o nástupu nové smlouvy, která nahrazuje starou, jež izraelský národ obdržel, když vyšel z Egypta (8, 13). Ve světle novozákonních textů bychom měli mít na paměti, že středem našich úvah či modliteb ve vztahu k Židům by neměla být primárně země, ale *spasení* Židů, tedy jejich obrácení ke Kristu.

V kruzích jako společenství Olivovník v Polsku často slyšíme výzvy, abychom vyprošovali pokoj Jeruzalému s odkazem na Žalm 122,6. Jako by se trochu zapomínalo na to, že skutečný pokoj, ten hebrejský šalom, zahrnuje také (nebo především) pokoj s Bohem. Dokud se židovský národ neobrátil ke Kristu (jak o tom píše Pavel), nebude v Jeruzalémě skutečný šalom. Chceme-li se tedy správně modlit za pokoj pro Jeruzalém, pak by ve středu naší pozornosti neměly být tolik země, město, stát, armáda či politika, ale spíše *spasení* příslušníků židovského národa.

Starozákonní texty jsou o Kristu

Starý zákon je jistě inspirovaným Božím slovem. Měli bychom jej číst, poznávat a studovat. Avšak studování starozákonních textů bez novozákonní perspektivy nás může odvádět od Krista. Pán Ježíš upozorňoval na takové nebezpečí, když řekl Židům: „Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně. Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život.“ (J 5, 40). Celý Starý zákon hovoří o Kristu. Když dva učedníci po Kristově smrti šli do vsi jménem Emaus, tu se Kristus k nim připojil a „potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.“ (L 24,27) Starozákonní texty svědčí o Kristu, všechny části Písma se nějak vztahují k němu.

Studování starozákonních textů ze židovské perspektivy (z hlediska judaizmu) může být zajímavé, může vnášet nové pohledy do našeho chápání Písma,

ale pokud naše studium Starého zákona není zaměřeno na odkrývání Krista v něm, míjíme cíl podobně, jak se to stalo Židům – znalcům zákona v době, kdy žil Ježíš. Jakékoli náboženství bez Krista (tedy i judaismus) nemá zaslíbení věčného života.

Všechno požehnání je v Kristu

Ve společenstvích typu Olivovník bývají často připomínána slova, která řekl Bůh Abramovi: „Požehnám těm, kdo žehnají tobě, proklejí ty, kdo ti zlořečí...“ (Gn 12,3a). Tento verš je vztahován k dnešní situaci ve smyslu žehnání současnému Izraeli, což má být zdrojem Božího požehnání pro nás. Když slyším tento verš, vždy si připomenu jeho další část, na kterou se jaksí v této souvislosti zapomíná. Bůh ve své řeči k Abramovi pokračuje a dává zaslíbení, že v něm „dojdou požehnání veškeré čeledi země.“ (Gn 12,3b)

V Novém zákoně apoštol pak o požehnání píše toto: „Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů“ (Ef 1,3). Ve svém listu Galatským Pavel navazuje na text z Genesis a vysvětluje, v čem spočívalo ono požehnání, které obdržel Abraham. Bylo to požehnání, které vyplývá z přijetí ospravedlnění skrze víru. „Protože se v Písmu předvídá, že Bůh na základě víry ospravedlní pohanské národy, dostal už Abraham zaslíbení: `V tobě dojdou požehnání všechny národy. `A tak lidé víry docházejí požehnání spolu s věřícím Abrahamem.“ (Ga 3,8-9). Když věříme stejně jako Abraham, že jsme ospravedlněni na základě víry, stáváme se příjemci onoho požehnání zaslíbeného Ab-

rahamovi. Pavlův závěr je zcela jednoznačný: „Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dědicové toho, co Bůh zaslíbil.“ (Ga 3,29). Ano, ono požehnání, o kterém Bůh k Abrahamovi mluví, nelze obdržet jinak, než skrze Krista. V Kristu je všechno duchovní požehnání a mimo Krista žádné jiné požehnání neexistuje.

Tento pouze letmý pohled do Písma je názornou ukázkou toho, jak Nový zákon vnáší zcela novou perspektivu a chápání do starozákonních textů. Současně to však může být i varováním před tím, abychom se skrze nesprávné chápání starozákonních textů bez novozákonní perspektivy nepřipravovali o Boží požehnání, které je *jedině v Kristu a v ničem jiném*. Mohou to totiž být situace, kdy nám pozemský Izrael (ke kterému máme jistě sympatie už kvůli původu našeho Spasitele) může zastíňovat slávu a bohatství, které bylo zjeveno v Pánu Ježíši Kristu.

Štěpán Rucki

Te są moje święta

„I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowy: Mów do synów izraelskich i powiedz im tak: Te są uroczystości święteczne Pana, w które będziecie zwoływać święte zgromadzenia. Te są moje święta.“ (3. Mojż. 23, 1-2)

Mniej więcej 3500 lat temu, gdy lud Izraela był jeszcze na pustyni, Mojżesz już otrzymał od Pana doskonały plan życia w ziemi obiecanej, włącznie wskazówek dotyczących pracy, ale i świętowania. W trakcie roku było więcej uroczystości

świętecznych, które trwały zwykle tydzień lub dłużej. Sam Pan Bóg oświadczył, że są to Jego święta, gdyż chciał błogosławić swemu ludowi nie tylko przy pracy, lecz i przy świętowaniu.

I my z łaski Pana wstępujemy w czas adwentu, w którym przypominamy sobie wypełnienie Bożych obietnic danych w Starym Testamencie. Z miłości do mnie i do nas Pan Bóg dał swego jednorodzonego Syna, aby każdy, kto weń wierzy, nie zginął, ale miał żywot wieczny (Jan 3,16) Jest to prawdziwy powód do radości i wielkiego świętowania. W jaki sposób powinniśmy jednak myśleć, mówić, czynić, śpiewać, grać, ucztować, by Pan Bóg mógł powiedzieć: „Te są moje święta“, by nie musiał powiedzieć: „Czy człowiek może oszukiwać Boga? Bo wy mnie oszukujecie!“ (Mal. 3,8)

Pracownicy misyjni na czele z pastorem Władysławem Santariussem w czasie byłego systemu politycznego pamiętali na takie świętowanie poprzez organizowanie ogólnomisyjnych spotkań świętecznych (Święto Szczepana, Poniedziałek Wielkanocny, Święto Żniw, Dzień Górnika) w Ostrawie i na innych miejscach Śląska. Były to całodniowe spotkania wszystkich generacji. Pragnieniem wielu było, by Pan był na tych uroczystościach obecny i mógł o nich powiedzieć: „Te są moje święta.“ Czy pamiętamy obecnie w czasach wolności religijnej o takich zejściach, może i w Ostrawie?

W tym okresie były mocnym światłem dla całego narodu, nawet za granicą, Tygodnie Ewangelizacyjne w Dziegielowie z programem dla wszystkich generacji. Wielu z nas przeżyło akt nowego

narodzenia dzięki działającej łasce Bożej właśnie w Dzięgielowie. Taki obłok świadków działających na Tygodniach ewangelizacyjnych w Polsce zaimponował i naszym młodym. Pan Bóg dał do ich serc pragnienie i skuteczne wykonanie według upodobania swego, by zaprojektować konstrukcję namiotu włącznie z jego nakryciem, zorganizować wszystko, by w Toszonowicach rozpoczął się pierwszy i kolejne tygodnie ewangelizacyjne. Chwała Ci Panie za tę rzeczywistość. Choć inicjatorzy toszonowickich obozów są wśród nas, dziś wielu nawet nie wie o ich zaangażowaniu w te sprawy. Pragniemy, Panie, byś świętował i w Śmiłowicach na tygodniach ewangelizacyjnych. My starsi patrzemy z chlubą na was młodych. Trwajmy nadal w modlitwach, by myśli, słowa wraz z czynami i w przyszłości potwierdzały, że w tych rzeczach, które są Ojca w niebiesiach, musimy być wraz z wszystkimi, którzy będą korzystać z łaski Bożej świętującej i w tych tygodniach ewangelizacyjnych.

Wspaniałym hymnem chwały wszechmogącemu Panu Bogu był i tegoroczny festiwal chórów mieszanych oraz chóru żeńskiego i męskiego w Bystrzycy. Daj Panie i w przyszłości tych, którzy będą zwoływać nastolatków, młodzież, chóry, orkiestry, czy lud Boży z całego Śląsku i ochoczo Ci służyć. Zapraszamy Cię wiekiuisty Panie, byś błogosławił nadchodzące Święta Godowe i cały rok 2008.

„Niech wszelki duch chwali Pana, Alleluja!” Ps. 150,6

K. & M. Kaczmarczykowie

Z pieśnią na ustach

Nasz współczesny śpiewnik ewangelicki rozpoczyna swoje wstępne słowo mottem z Ps. 98,19: „Śpiewajcie Panu pieśń nową, bo cuda uczynił”

Jak pięknie to są słowa i jak pobudzają do śpiewania! Śpiewając, modlimy się. Zaś pieśń toruje drogę Ewangelii. W 1. księdze Mojżeszowej czytamy, że po wyprowadzeniu ludu izraelskiego z Egiptu, gdy przeszli przez Morze Czerwone, „Mojżesz i synowie izraelscy zaśpiewali pieśń Panu”. To jest chyba pierwszy opis występu chóru, choć wtedy tego zdarzenia tak nie nazywano.

Zaczęłam śpiewać w chórze tuż po konfirmacji w r. 1950 w zborze karwińskim. Próby chóru odbywały się zawsze w niedzielę po nabożeństwie i prowadził je ksiądz Wałach. Droga powrotna do domu trwała mi prawie godzinę i wracałam zawsze późno, tj. już po rodzinnym obiedzie niedzielnym.

Po zamążpójściu w roku 1958 i odprowadzeniu się do nowego miasta Hawierzowa, utraciłam kontakt jak ze zbozem, tak i ze śpiewaniem w chórze. Tylko okolicznościowo uczestniczyłam w nabożeństwach w Błędowicach, w Trzanowicach, czy też w Ligotce.

Dopiero w roku 1971 po przeprowadzce do Żywocic, na samej granicy z Cierlickiem, zaczęłam prawidłowo uczestniczyć w nabożeństwach w nowo zbudowanej świątyni. W tym czasie chór cierlicki często upiększał nabożeństwa. Chór był dobrze przygotowany i jego poziom był wysoki.

Ile to razy byłam zapraszana na próby chóru – niestety nie dawałam się namówić dając pierwszeństwo przed Bogiem obowiązkom rodzinnym i zawodowym. Wprawdzie obiecywałam, że po odejściu na emeryturę stawię się. I odesłano mnie na emeryturę o dwa lata wcześniej niż się należało w roku 1991. Rozpoczęto się moje śpiewanie w chórze cierlickim. Początkowo nie bardzo udawało mi się połączyć program rodzinny, wyjazdy na weekendy z częstymi występami chóru. Nie umiałam też repertuaru chórowego, ale z czasem, kiedy właśnie chór stał się dla mnie najważniejszą służbą Panu, wszystko się uregulowało.

W tym roku zostałam sama, Pan odwołał z tego świata mojego małżonka. I tu właśnie chórzyści stali się dla mnie pomocą zeslaną z nieba ku mojemu wzmocnieniu, pocieszeniu i błogosławieństwem Bożym.

Chociaż nasz średni wiek chórzystów je bardzo wysoki, to jednak się nie poddajemy, ćwiczymy nowe pieśni i śpiewamy zarazem modląc się, by Pan posłał nam młodsze głosy posilające nasze szeregi. I chcemy dalej śpiewać, by oddawać naszemu Panu cześć i chwałę.

Nasz reformator Marcin Luter tak mowi: „Śpiewajcie Panu pieśń nową! Śpiewaj Panu wszystka ziemi! Gdyż Bóg rozweselił serca i myśli przez swego miłego Syna, którego dał dla naszego ratunku od grzechu, śmierci i diabła. Kto temu szczerze wierzy, nie może inaczej, jak z ochotą śpiewać i z radością opowiadać, aby i inni to uslyszeli i przyszli.”

Helena Petráš

Představujeme místní společenství KS-SCh v Oldřichovicích

Naše místní společenství čítá něco málo přes sto členů, ale má hodně sympatizantů z řad evangelického sboru, se kterým velmi úzce spolupracujeme. Dvěma hlavními cíli, které jsme si vytyčili na společném setkání členů rady místního společenství a presbyterstva v říjnu t.r., jsou:

1. velké poslání podle příkazu našeho Spasitele Pána Ježíše Krista, které zapsal evangelista Matouš ve 28. kapitole, 19. a 20. verši: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a uče je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“

2. největší přikázání: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí... a svého bližního jako sám sebe.“ (Mt 22,37-39).

Naší tužbou je s Boží pomocí rozvíjet **pět hlavních Božích záměrů:** uctívání, službu, evangelizaci, společenství a biblické vyučování. To znamená přivést lidi k Pánu Ježíši Kristu a k živému členství v jeho rodině, pomáhat jim růst ke zralosti v něm, připravit je ke službě a k naplnění Velkého poslání ve světě, aby byl uctíván Pán Bůh. K realizaci výše uvedených záměrů potřebujeme zapálené pracovníky a především vroucí modlitby i od vás, kteří tento článek právě čtete.

UVĚDOMUJEME SI, ŽE DUCHOVNÍ PRÁCE

v Oldřichovicích není našim dílem, ale dílem Božím, a proto vyznáváme spolu se žalmistou: „Ne nás, Hospodine, ne nás, ale svoje jméno oslav pro své milosrdenství a pro svou věrnost!“ (Ž 115,1)

Jsmo velice potěšeni modlitební aktivitou mladých, kteří vytvořili hned několik skupinek scházejících se přes týden. V průběhu času vznikl na tomto základě projekt, který je již realizován, s názvem „**T-klub**“, což je nedělní podvečerní setkání některých členů dorostu a mládeže s nevěřícími kamarády z oblasti Oldřichovic-Tyrské v prostorách tamější mateřské školy. Cílem je přivést tyto mladé lidi k poznání Pána Ježíše Krista a následné začlenění do našeho společenství a sboru.

Současně však cítíme, že je neustálý nedostatek zodpovědných pracovníků a proto prosíme Pána žně, aby vyslal dělníky na svou žeň. Je mnoho takových, kteří se starají hned o několik věcí najednou, a to při civilním zaměstnání a povinnostech v domácnosti na vesnici jde vykonávat jen s velkým úsilím. Mým skrytým přáním je, aby každý vykonával *jednu práci, ale kvalitně*.

Děkuji ve jménu Pána Ježíše Krista všem těm, kterým není zatěžko přiložit ruku k Božímu dílu v jakékoli oblasti služby a kromě toho i za pomoc finanční, hmotnou, slovní a v neposlední řadě i modlitební.

Jsem rád, že mohu navštěvovat společenství věřících bratří a sester, kde se schází na různých setkáních tři až čtyři generace těch, kteří to myslí s Pánem Ježíšem ve svém životě vážně a kteří ho chtějí následovat a jemu sloužit. K těmto setkáním patří především nedělní **biblic-**

ké hodiny, které mají v Oldřichovicích již dlouhou tradici. Kromě biblických zamýšlení se na programu pravidelně podílejí pěvecký sbor, dechový orchestr, dorost a mládež a jiné hudební či pěvecké skupiny. Některé biblické hodiny jsou tématicky zaměřené, to znamená, že jeden přednášející rozebírá do hloubky jedno téma. Taktéž některá setkání rady místního společenství byla přetransformována na tzv. „**školení všech bratří**“, kde jsou probírána témata aktuální zvláště pro sloužící bratry.

Chci vyzvat všechny, kterým leží práce pro Boží království na srdci slovy apoštola Pavla, kterými se obracel ke Korintským: „A tak, moji milovaní bratří, buďte pevní, nedejte se zvíkat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná.“ (1 K 15,58).

Petr Zientek

Idea – aktuality ze světa

Faerské ostrovy. Faerská diecéze dánské luterské církve se v červenci 2007 osamostatnila. Nová církevní organizace nese název *Fólkakirkjan* (Lidová církev). Členy této církve je asi 85% obyvatel ostrovů (tj. 40 000 osob).

Svět. Teologická komise Světové evangelikální aliance vydala v srpnu 2007 Filadelfské prohlášení o evangelikální společenské angažovanosti (The Philadelphia Statement on Evangelical Social Engagement).

Slovensko. Slovenská evangelická církev protestovala proti záměru přiznat

zvláštním zákonem Andreji Hlinkovi (†1938) titul „otec národa“. Ve svém stanovisku z 5. 10. 2007 připomenula, že Hlinka byl obdivovatelem Mussoliniho a Hitlera a slovenské židy a evangelíky pokládal za „špiny a vši“.

Ghana. – Svět. V září se v Accře uskutečnila konference představitelů církví sdružených v Mezinárodní luterské radě (ILC). Tato organizace sdružuje konzervativní luterské církve, které odmítají přílišný liberalismus ve Světové luterské federaci. Nejvýznamnějším členem ILC je Luterská církev Missourské synody (USA).

Německo. V říjnu 2007 se stal poprvé v dějinách premiérem Bavorska evangelík. Je jím Günter Beckstein (*1943) z CSU, známý mj. svou angažovaností ve prospěch židovského národa a aktivitou ve vnitromisijním hnutí evangelické církve.

Polsko. – SR. Dne 4. listopadu podepsali v Ježíšově kostele v Těšíně představitelé polské a slovenské evangelické církve a. v. dohodu o prohloubení vzájemné spolupráce obou církví.

Vatikán. Benedikt XVI. vydal 30. 11. 2007 svou druhou encykliku, nazvanou „Spasení v naději“ (*Spe salvi*). V encyklice mj. uvedl, že k „největším formám krutosti a nespravedlnosti“, které lidstvo poznalo, vedl ateismus. Ohledně Marxovy představy o zlepšení světa papež uvedl: „*Marxův omyl (...) ležel hlouběji. Zapomněl, že člověk zůstává stále člověkem. Zapomněl na člověka a zapomněl na jeho svobodu. Zapomněl, že svoboda zůstává stále svobodou, i ke zlému. Věřil, že bude-li jednou uveden pořádek do ekonomie, bude v pořádku*

všechno. Jeho pravým omylem je materialismus: člověk totiž není jen produktem ekonomické situace a nelze jej ozdravit jenom zvnějšku vytvořením příznivých ekonomických podmínek.“

EU. – Slovinsko. Z podnětu Slovinska vyjde dvoeuurová pamětní mince u příležitosti 500. výročí narození slovinského reformátora Primože Trubara.

Německo. U příležitosti 500. výročí reformace v roce 2017 má být ve Wittenbergu dokončena Lutherova zahrada. Zahrada, s jejíž výstavbou se má začít příští rok má architektonicky a výtvarně představovat Lutherovu růži.

Blahopřání do Nového roku

Heslo roku : Já jsem živ, a také vy budete živi . Jan, 14, 19.

Říká se, že když je někdo smutný, měl by číst 14. kapitolu ev. Jana. Je to nádherná kapitola, pokud se toto dá říct o jedné části Písma. Čtrnáctá kapitola je mi blízká již od mladých let. Začíná tak hezky: *Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí... Kolikrát v životě jsem se chvěl úzkostí. Ne, nemusel jsem prožívat hrůzy války, nevím co je hlad a strádání, ale přeci jenom jsem v životě, snad jako každý, prožíval chvíle úzkostí. Když vám tato slova řekne nějaký člověk, byť blízký, přece jen je to něco jiného, než když tato slova řekne Pán Ježíš do mé konkrétní situace. S odstupem času se musím sám usmívat některým mým tzv. úzkostem, protože čas ukázal, že jsem měl zbytečné obavy. S odstupem let vše vypadá ji-*

nak, ale v tu danou chvíli, když člověk prožívá konkrétní situaci, není mu do smíchu, prožívá úzkost, strach. V takových chvílích verše ze 14. Kapitoly Jana působí jako balzám, jako pohlazení. Vzpomínám si na hodiny náboženství, kdy nám bratr farář vysvětloval jak vznikla Bible. Řekl, že Bible je dopis od Boha pro nás lidi. Představte si, řekl, že přijedete domů ze školy a na stole leží lístek, který napsala maminka. Na lístku je napsáno, že jídlo je v troubě nebo pod peřinou a maminka se brzo vrátí z města, kam šla nakoupit. V tu chvíli se myslím každá dětská tvářička rozzáří. Dítě dobře pozná písmo své maminky a ještě více potěší obsah maminčina dopisu.

Takovým milým dopisem od našeho nebeského Otce je Bible. Kolik lidí už v historii přijalo z Písma to nádherné potěšení, kolik lidí dobře zná rukopis nebeského Otce, kolik lidí se radovalo a stále se raduje z obsahu. Lidé napsali mnoho krásných knih a ještě napíší, ale dopisu z nebe se nic nevyrovná. Je zajímavé, že Bible oslovuje lidi z různých kultur, z různých národů, z různých zemí.

Přeji sobě i Vám, kteří čtete tyto řádky, abychom v novém roce brali Boží Slovo s ještě větší úctou, ještě větší vážností, s větší touhou po tom, co je Boží a nepomijivé. Do nového roku nám Pán Ježíš připomíná, že On žije. To znamená, že chce být s námi i v novém roce. Nevím, jakým způsobem může vyřešit naše problémy, jak nám bude pomáhat ve zkouškách, nevím co nás čeká, ale vím, že **On žije** a zaslubuje nám, že i my budeme žít, že budeme mít podíl na Jeho životě.

Jan Tomala

Aktuality z ČEA

- Tajemník České evangelikální aliance Jiří Unger byl v říjnu 2007 zvolen předsedou Evropské evangelikální aliance.

- Dne 16. listopadu 2007 se v Praze uskutečnila konference pod názvem „Nesme stejní. Sociálně udržitelná politika v oblasti sladění práce a rodiny“. Hlavní přednášející byla Jill Kirbyová, křesťanská politička, která je v současnosti konzultantkou odboru britské Konzervativní strany pro sociální politiku (Renewing One Nation) a nezávislou politickou analytičkou. Záštitu nad konferencí převzal poslanec Tomáš Kvapil, předseda Stálé komise pro rodinu PSP ČR.

Aktuality z KS-SCh

Pod Lípou. Pokračují práce na projektu rekonstrukce chaty Pod Lípou. Pro obsluhu chaty byl zakoupen automobil zn. Ford.

Štěpánská slavnost. Štěpánská slavnost se uskuteční 26. 12. 2007 v 15.00 hod. v Třinci.

Celomisijní konference delegátů. CKD se uskuteční ve dnech 4. – 5. dubna 2008. Mezi její úkoly patří volba nového předsedy.

XcamP 2008. Tématem XcamPu bude „Exodus“ – vyjití Izraele z Egypta jako předobraz životní cesty křesťana. Jako evangelista na XcamPu v roce 2008 přislíbil sloužit bratr Pavel Vopalecký.

List do Dzieciątka Jezus

Dla dzieci

Njagwe należał do szczepu Zulu, zamieszkującego południową Afrykę. Miał jeszcze pięcioro rodzeństwa. Został wybrany, aby się uczyć. Nie wszystkie dzieci mogły chodzić do szkoły. Njagwe był dumny z tego, że uczy się czytać i pisać w szkole misyjnej.

Chłopiec robił postępy, oprócz czytania i pisania uczył się rachunków, geografii i wielu, wielu innych interesujących rzeczy. Jednym z przedmiotów w tej szkole była także religia. Njagwe dowiedział się tam o Panu Bogu białych ludzi, dowiedział się także o

Jezusie Chrystusie. To, że Pan Jezus urodził się w stajni, Njagwe rozumiał dobrze. W szczepie Zulu dzieci również przychodzą na świat w stajni. Wiele rzeczy go jednak

dziwiło, w Europie w okresie świąt pada śnieg, u nich obchodzono je w środku lata, niektóre dzieci w Europie piszą listy życzeń i że nieraz życzenia bywają spełnione.

Od pewnego czasu Njagwe miał jedno gorące życzenie. Nie chciał niczego dla siebie. Chodziło o jego matkę, którą bardzo kochał. Od jakiegoś czasu mamuśka była ciężko chora. Tatuś mówił, że to jakiś guz, który można usunąć operacyjnie, lecz na to nie było pieniędzy. Rodzice byli naprawdę bardzo biedni. Njagwe napisał list, nauczyciel matematyki podarował mu znaczki i list został wysłany. Było tam napisane: Do Dzieciątka Jezus w Nairobi – bo gdzie Ono

może być, jeżeli nie w tym wielkim mieście?

Krótko przed Świątami Bożego Narodzenia list doszedł na pocztę główną w Nairobi. Tam wędrował z okienka do okienka. Co począć z listem zaadresowanym do Dzieciątka Jezus?

W końcu list ten znalazł naczelnik poczty pomiędzy niezafatwioną pocztą, przy świadku otworzył list. Czytał w nim o rodzinie, która była zbyt biedna, aby skierować matkę na operację do szpitala. Naczelnik wpadł na pomysł. Oddał list z pismem wyjaśniającym do redakcji gazety codziennej. W ten sposób rozpowszechniono go. W gazecie ukazała się prośba o dobrowolne ofiary dobrowolników dla mamusi Njagwe.

Do Świąt Bożego Narodzenia zbierała się duża kwota, więcej aniżeli naczelnik poczty się spodziewał. W Wigilię na stację misyjną w Zululand

przyszedł przekaz pieniężny dla Njagwe i jego chorej matki. Na odwrocie przekazu napisano: „Od Dzieciątka Jezus dla chorej matki Njagwe“

Były to najpiękniejsze Świąta Bożego Narodzenia, jakie chłopiec obchodził w swoim życiu.

Pomyśl, może i Ty sprawisz komuś radość? „Bardziej błogosławioną rzeczą jest dawać aniżeli brać“ (Dzieje Apostolskie 20:35b)

Życzę Wam, aby Pan Jezus przyszedł do Waszych domów i serduszek z pokojem niebiańskim i błogosławieństwem Świąt Bożego Narodzenia.

Urszula Szymeczek

Festival pěveckých sborů

Bystřice, 21. 10. 2007

Časopis „Idea“ je určen pro vnitřní potřebu
Křesťanského Společenství-Společenosti Křižsčijařské při SCEAV.
Redakce časopisu: Vedoucí redaktor: Štěpán Ruckl. Redakční rada: Milan Pecka,
Jan Ruckl, Urszula Szymeczek, Daniel Spratek.
Kontaktní adresa: Idea c/o MUDr. Štěpán Ruckl, CSc., Oldřichovice 544,
739 61 Třinec 1, tel.: 558 348 011, email: stepan.ruckl@seznam.cz.
viz také webová stránka: <http://www.ks-sch.cz/idea>